

Oulun yliopistosairaalan leikkaussalissa oikeuslääkäri Heimo Raittinen suoritti juuri ruumiinavausta Kajaanista lähetetyille surmatulle naiselle. Hän tutki auki leikkaamaansa kurkkua ja totesi henkitorven rusentuneen kasaan. Vaikutti siltä, että kaulaa oli painettu voimakkaasti jollain kiinteällä esineellä, joka näytti aiheuttaneen myös palovamman. Raittinen arvioi surmatyön tapahtuneen joskus yhden ja neljän välillä perjantain ja lauantain välisenä yönä. Rikostutkija Martti Kuisma istui Kajaanin poliisilaitoksen kuulusteluhuoneessa. Karkeatekoisen metallipöydän toisella puolella istui elävältä kuolleelta vaikuttava kolmekymppinen mies. Topias Kaita näytti siltä kuin ei olisi nukkunut viikkoon. "Tämä löytyi kerrostalon roskalaatikosta" Kuisma asetti pöydälle ison minigrip-pussin, jonka sisällä oli kiharrin. "Näyttääkö tutulta?" Kaita otti kihartimen käsi vapisten ja katsoi sitä lähempää. Sitten hän nyökkäsi vaisusti. Sekä oikean että kiharrinta pitelevän vasemman käden vapina näytti kiihtyvän. "Ainoat sormenjäljet laitteessa ovat sinun ja vaimosi. Rikostekninen laboratorio ilmoitti että metalliosasta otetusta näytteestä löytyi runsaasti ihosolujen jäänteitä." Kuisma veti henkeä ja jatkoi, "Oikeuslääkäarin mukaan Saana Kaita kuoli lauantaina pikkutunneilla. Silminnäkijöiden mukaan vaikutit päihtyneeltä poistuessasi baarista joskus puolikahden jälkeen. Menitkö sen jälkeen suoraan kotiin? Muistatko nauttineesi enempiä alkoholia" "En muista. Minulla ei ole mitään muistikuvaa perjantain puolenpäivän ja sunnuntain aamuyön välisestä ajasta". Kaidan värisevä ääni kertoi tämän olevan romahduspisteessä.

"Kuulemma sanoit aiemmin havahtuneesi Palokankaan metsikössä lähellä hyppymäkeä. Pitääkö paikkansa?". Kuisma sai vastaukseksi taas vaisun nyökkäyksen. Hän vaipui mietteisiinsä. Juttu vaikutti aika selvältä. Mitä luultavimmin tyypillinen tapaus jossa henkilökohtaisten ongelmien paino kärjistyi alkoholin ja puolison kanssa syttyneen riidan kautta. Kuisma tutkaili katseellaan Kaidan otsassa olevaa mustelmaa. Se ei näyttänyt hänestä erityisen pahalta, joskaan se ei välttämättä kertonut kaikkea tällin vakavuudesta ja alkoholi todennäköisesti tehosti pienemminkin päävamman vaikutuksia Kaita vaikutti luotettavalta sen suhteen ettei muistanut mitään. Topias Kaita istui sellissä yksinkertaisella laverisängyllä Sukevan vankilassa jonne Kainuun alueen tutkintavangit lähetettiin. Täällä hän viettäisi aikansa oikeudenkäyntiin asti. Hän ei voinut käsittää sitä, miten oli päätynyt näin helvetilliseen tilanteeseen. Kyyneleet valuivat tutuiksi tulleita reittejään alas hänen poskiaan. Hänellä oli ikävä vaimoan, eikä hän voinut hyväksyä tämän olevan poissa. Sanat joilla tämän väkivaltaisesta kuolemasta oli hänelle kerrottu, piinasivat häntä kuin riivaaja konsanaan. Ei hän olisi mitenkään voinut tehdä sitä, eihän? Kaikki oli vain paha unta tai jotain julmaa pilaa. Pian kaikki palaisi ennalleen. Tähän epätoivoiseen ajatukseen hän tarrautui pysyäkseen järjissään. Kaita yritti pitää itsensä kasassa, mutta kammottavat ajatukset yrittivät sitkeästi porautua läpi hänen mieltään suojaavasta muurista. Syyttävät äänet kuiskivat hänen päänsä sisällä. "Murhaaja. Hirviö". Äänet voimistuivat, suhisten kuin parvi vihaisia herhiläisiä. Kaita tajusi huutavansa suoraa huutoa sisällään vellovan tuskan takia. Äkillisenä välähdyksenä hänen mieleensä ilmaantui muisto jonka hän oli yrittänyt karistaa. Näky jossa oven takana välähti kirkas valo ja kuului hätääntyneitä huutoja, aiheutti kylmiä väreitä. Kaita pelkäsi tulevansa hulluksi, tai vielä pahempaa, että oli alkanut olla sitä jo jonkin aikaa sitten.